

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1145/24
4.2.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Иване Марковић Радојевић председника већа, Олге Арсовић и Зорице Банковић, чланова већа у парници тужиоца мал. АА из ..., чији је законски заступник ББ из ..., а чији је пуномоћник Тамара Д. Фемић, адвокат из Београда, Ул. Карађорђева бр. 1/2, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, Косовска улица бр. 31, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 15206/22 од 24.10.2023. године, у седници већа одржаној 4.2.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 15206/22 од 24.10.2023. године у делу става првог изреке којим је обавезана тужена Република Србија да тужиоцу мал. АА из ..., исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност и лични запис износ од 200.000,00 динара, као и на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 24.10.2023. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, као и у ставу четвртм изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 15206/22 од 24.10.2023. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца мал. АА из ... којим је тражио да му тужена Република Србија на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност и лични запис исплати износ од још 200.000,00 динара, као и на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од још 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 24.10.2023. године па до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима садржана у петом ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 15206/22 од 24.10.2023. године, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 92.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15206/22 од 24.10.2023. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу исплати: на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност и лични запис износ од 400.000,00 динара; на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на част и углед износ од 200.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 24.10.2023. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати: на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватност и лични запис износ преко досуђеног износа од 400.000,00 динара, а до траженог износа од 500.000,00, динара, односно износ од још 100.000,00 динара; на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на част и углед износ преко досуђеног износа од 200.000,00 динара, а до траженог износа од 500.000,00 динара, односно износ од још 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 24.10.2023. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да увод и изреку правноснажне пресуде објави без коментара и одлагања, о свом трошку, у дневним новинама са тиражом већим од 100.000 примерака, од дана правноснажности пресуде, под претњом новчаног пенала у износу од 50.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да без одлагања уклони са сајта Министарства унутрашњих послова саопштење МУП-а од ... године под насловом „Интензивна потрага за двојцом мушкараца са фотографија“, о свом трошку. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 221.625,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате. Ставом шестим изреке тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Против ове пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу против одлуке у ставу првом, четвртом и петом изреке из свих законом предвиђених разлога. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Тужилац је дао одговор на жалбу. Трошкове опредељено тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању током првостепеног поступка дана ... године Министарство унутрашњих послова Републике Србије је на свом веб сајту објавио саопштење под насловом „Интензивна потрага за двојцом мушкараца са фотографија” у којем је наведено: „Припадници Министарства унутрашњих послова у Београду интензивно трагају за двојцом за сада непознатих мушкараца са фотографија који су на територији Београда извршили кривично дело разбојништво у покушају.

Моле се грађани који препознају лица са фотографија да обавесте Полицијску управу за град Београд на број телефона 066/8898-246 и 011/279-74-64". Уз наведени текст саопштења објављене су и фотографије на којима се виде двојица младића, међу којима је и малолетни тужилац, те је истог дана вест пренета и на интерент порталима Радио телевизије Србије, Радио телевизије Војводина, Nova RS, Telegram RS Espresso, Kurir.rs, Alo.rs, Blic, Pink.rs. Дана 07.06.2022. године МУП, РС ДП ПУ за град Београд, Одељење за увиђајно оперативне послове, поднело је кривичну пријаву заведену под бројем КУ8559/22, против НН учиниоца кривичног дела разбојништва из чл. 206 ст. 1 КЗ-а, у вези са чл. 30 КЗ-а, по пријави оштећеног правног лица, а поводом чега се пред Вишим јавним тужилаштвом у Београду, води поступак према малолетном ВВ у предмету КТМ бр.387/22. Услед наведеног догађаја тужилац је доживео шок, повукао се у себе, одбијао да иде у школу и излази са друштвом, имајући у виду да су га породица и околина исмевали, називали погрдним речима и вређали, те је због овакве ситуације окончао многа пријатељства и желео да одустане од уписа у средњу школу, а с обзиром да није био актер догађаја поводом којег је Министарство унутрашњих послова издало саопштење за јавност.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредбе члана 77, 80, 82, 112, 113 и 114 Закона о јавном информисању, члана 8 и 9 Закона о заштити података о личности, као и одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, делимично усвојио захтев тужиоца у погледу накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права на приватност и лични запис, уз образложење да је јавним саопштењем Министарства унутрашњих послова о потрази двојице непознатих мушкараца који су извршили кривично дело разбојништва, које су даље пренели други новинарски и интернет портали, представља значајно ограничење права на слободу, с обзиром да тужилац, чија је фотографија јавно објављена, кривично дело није извршио, нити је против њега била поднета кривична пријава, нити је вођен кривични поступак. Стога, како је фотографија објављена без сагласности и пристанка законског заступника тужиоца, а садржи јасан и видљив лик тужиоца, при чему је током поступка утврђено да је кривични поступак покренут против другог лица, то је првостепени суд оценио да је тужбени захтев основан, с обзиром да је тужени објављивањем наведене фотографије (записа лика), поступио супротно одредби члана 80. Закона о јавном информисању и медијима, који садржи забрану, која се односи на то да се малолетник не сме учинити препознатљивим у информацији, која може да повреди његово право или интерес и што би нашкодilo моралном, интелектуалном, емотивном или социјалном развоју малолетника.

Одлучујући о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа првостепени суд је оценио да је исти делимично основан, уз образложење да је објавом да је "Министарство унутрашњих послова у потрази за двојицом непознатих мушкараца који су извршили кривично дело разбојништва", заправо малолетни тужилац етикетиран јавно као извршилац кривичног дела, иако против њега није покренут, нити вођен кривични поступак, нити су постојале индиције да се ради о двојици мушкараца имајући у виду да и из пријаве оштећеног лица - мењачнице, произилази да је један младић ушао у мењачницу и захтевао од раднице новац, то је првостепени суд оценио да су оваквим поступањем органа тужене тужиоцу нарушени углед и част, при чему је исти услед наведене објаве трпео душевне болове који су код њега изазвали страх од околине, повлачење у себе, с обзиром да су га пријатељи и познаници исмевали, називали погрдним речима, омаловажавали и вређали, због чега је и окончао многа пријатељства, попустио у школи и није могао да се врати животном ритму уобичајеном за тај узраст. Износ накнаде штете по оба вида досуђен је применом одредбе члана 200 Закона о облигационим односима уз оцену да исти представљају адекватну сатисфакцију за тужиоца. На досуђене износе накнаде

нематеријалне штете тужиоцу је досуђена и законска затезна камата почев од дана пресуђења па до коначне исплате, као дана утврђења висине нематеријалне штете, а у смислу одредбе чл. 277. Закона о облигационим односима.

Применом одредбе члана 157 и 199 Закона о облигационим односима првостепени суд је обавезао тужену да уклони са сајта Министарства унутрашњих послова саопштење МУП-а од ... године с обзиром да је током поступка утврђено да су објављивањем информација на том сајту повређена права личности тужиоца, услед чега је тужена Република Србија одговорна без обзира на кривицу с обзиром да је неистинита информација потекла од органа јавне власти, а уклањањем такве информације постигла би се сврха натуралне реституције коју предвиђа чл. 199. Закона о облигационим односима.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је у потврђеном делу донео правилну и на закону засновану одлуку, па је жалба тужене у том делу одбијена као неоснована, а побијана пресуда потврђена, али из других разлога.

Наиме, претходни услов за примену законских одредби Закона о јавном информисању и медијима је да је информација објављена у јавном гласилу, јер се Законом о јавном информисању уређује право на јавно информисање, односно права и обавезе учесника у процесу јавног информисања. Према одредби члана 29 став 2 Закона о јавном информисању и медијима ("Сл. гласник РС", бр. 83/2014, 58/2015 и 12/2016 - аутентично тумачење), који је важио у време објављивања спорног текста, прописано је да се не сматрају јавним гласилом у смислу овог закона, између осталог гласила какав је и веб сајт. Ово стога што је веб сајт начин информисања путем интернета и у функцији је информисања, али уколико не испуњава остале законом прописане услове, не представља средство информисања, односно јавно гласило у смислу наведеног члана. У конкретном случају веб сајт МУП-а на коме је објављен спорни текст није медиј у смислу наведене одредбе стога што не испуњава законом прописане услове да би се сматрао медијем, те у конкретном случају није било места примени одредаба Закона о јавном информисању и медијима.

Међутим, како суд у одлучивању није везан правним основом, чињеница да тужилац нема право на судску заштиту по одредбама Закона о јавном информисању, не искључује могућност заштите његових права по општим одредбама имовинског права. Ово стога што Закон о облигационим односима у члану 157. предвиђа да свако има право захтевати од суда или другог надлежног органа да нареди престанак радње којом се повређује интегритет људске личности, личног и породичног живота и другог права његове личности, а у одредби члана 199. да у случају повреде права личности суд може наредити, на трошак штетника, објављивање пресуде, односно исправке, или наредити да штетник повуче изјаву којом је повреда учињена, или што друго чиме се може остварити сврха која се постиже накнадом, а што је првостепени суд, поред осталог применио приликом доношења одлуке, правилно оценивши изведене доказе.

Даље, према одредби члана 172 став 1 Закона о облигационим односима правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Незаконитим радом службених лица или органа, по оцени овог суда, сматра се поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени, а неправилан рад службеног лица или органа је чињење или нечињење противно уобичајеном и прописаном начину обављања делатности које штети праву или интересима трећег лица. У току поступка је утврђено да је на веб сајту Министарства унутрашњих послова ... године објављено саопштење под насловом "Интензивна потрага за

двојцом мушкараца са фотографије” у којем је наведено: “Припадници Министарства унурашњих послова у Београду интензивно трагају за двојцом за сада непознатих мушкараца са фотографија који су на територији Београда извршили кривично дело разбојништва у покушају. Моле се грађани који препознају лица са фотографије да обавесте Полицијску управу за град Београд на број телефона 066/8898-246 и 011/279-74-64”. Уз ово обавештење приложене су фотографије на којима је лик тужиоца. У овом саопштењу је експлицитно наведено да су на сликама (што укључује и лик тужиоца) извршиоци кривичног дела разбојништва у покушају. Дакле, како тужилац није био извршилац кривичног дела, нити је против њега покренут кривични поступак, а што произилази и из пријаве оштећеног лица, то није било места означавању и тужиоца као извршиоца кривичног дела.

Стога неосновани су жалбени наводи којима се истиче да информација садржана у саопштењу МУП-а није неистинита с обзиром да у тренутку давања саопштења за медије није био познат идентитет извршилаца и да је кривична пријава поднета против НН извршилаца, те да се нигде у саопштењу не наводи да је тужилац крив за извршење кривичног дела пошто нису дати његови лични подаци. Наиме, то што није наведено име и презиме тужиоца, самим објављивањем фотографије испод које је наведени текст, тужилац је јасно означен као учинилац кривичног дела, што су јасно показала у свом понашању лица која је тужилац познавао, односно његова породица и социјално окружења у школи и комшилуку, а што је даље довело до омаловажавања од стране тих лица, исмевали су га, називали погрдним речима и вређали, што је довело до тога да се тужилац повукао у себе, одбијао је да иде у школу и излази са друштвом, те је окончао многа пријатељства и желео да одустане од уписа у средњу школу.

Уставом су сваком грађанину загарантована права личности (заштита живота, здравља, слободе, уважавања личности, приватне и интимне сфере и других личних добара), а Закон о облигационим односима садржи одредбе које се односе на неновчану и новчану накнаду нематеријалне штете у случају повреде права личности и одредбом члана 200 ЗОО је прописано досуђивање новчане накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе или права личности, при чему у корпус права личности свакако улази и право на приватност и право на лични запис. Објављивањем фотографије са ликом тужиоца без његовог пристанка, праћене коментаром да се ради о учиниоцу кривичног дела разбојништва у покушају, у конкретном случају, се осетно задирало у његов лични живот, чиме је учињена повреда права на приватност, како је то правилно закључио првостепени суд. Такође, тужилац као оштећени има право на накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа објављивањем неистинитих и непроверених информација које су лезионо подобне, имајући у виду да је у предметном тексту изнета тврдња у форми закључка која карактерише тужиоца који је малолетник у време објаве као лице које се бави криминалним радњама, те је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право и на накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа.

Разлози другостепеног суда су дати у складу са актуелном праксом Европског суда за људска права, по којој другостепени суд може навести сопствене разлоге за одлуку у циљу давања образложења одлуке и права на правично суђење, сагласно члану 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Сл. лист СЦГ – међународни уговори“, бр. 9/03, 5/05 и 7/05 – испр.и „Службени гласник РС – Међународни уговори 12/10) - пресуда ЕСЈП од 27.септембра 2001.године, *Hirvisaari v. Finland* (49684/99, § 30-33).

Међутим, основано се жалбом тужене побија правилност примене материјалног

права и то одредбе члана 200 Закона о облигационим односима у погледу досуђене висине накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и права личности (права на приватност и права на лични запис), проузроковане објавом неистинитих навода, јер је према оцени Апелационог суда досуђени укупан износ превисок.

Душевни болови због повреде права личности у које спада повреда права на приватност, лични запис, част и углед представљају вид штете који обухвата штетне последице везане за личност оштећеног, у конкретном случају тужиоца, проистекле из објаве неистинитих навода. Висину правичне накнаде за претрпљене душевне болове због повреде наведених права личности суд одмерава сагласно члану 200 Закона о облигационим односима узимајући у обзир све објективне и субјективне околности, а имајући у виду индивидуализацију накнаде и чињеницу да се новчаном накнадом душевни бол не отклања, већ ублажава, а накнада представља сатисфакцију којом ће оштећени прибавити неко материјално или интелектуално добро у циљу ублажавања патње. Накнада није у функцији еквивалента као код материјалне штете и никад не може бити једнака штети, нарочито имајући у виду субјективну процену оштећеног. Објективни критеријуми релевантни за утврђивање висине накнаде у конкретном случају су врста и тежина кривичног дела које се оштећеном ставља на терет, као и остале околности везане за ток истражних радњи у којима је учествовао, те животну доб оштећеног, а субјективни критеријуми од значаја за одмеравање висине накнаде су породичне прилике оштећеног, да је у време објаве био у доби од 15 година што са собом носи посебне психичке конотације, омаловажавање и неприхватање у месту пребивалишта, породици и школској средини. Приликом доношења одлуке о висини накнаде нематеријалне штете суд посебно води рачуна, сагласно члану 200 став 2 Закона о облигационим односима, о значају повређеног добра и циљу коме служи накнада која се досуђује, као и о томе да се истом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Полазећи од наведених критеријума релевантних за одређивање висине накнаде, Апелациони суд, као другостепени, сматра да износ од 200.000,00 динара за накнаду нематеријалне штете за повреду права на приватност и лични запис, као и износ од 100.000,00 динара за повреду части и угледа, представља правичну новчану накнаду која је сразмерна душевним боловима које је тужилац трпео како у погледу њихове јачине, тако и у погледу њиховог трајања, те да овако досуђеном накнадом тужиоцу може да буде пружена одговарајућа сатисфакција за претрпљену штету, а да истовремено досуђени износ не води богаћењу тужиоца и остваривњу лукративних циљева. Новчаном накнадом у нижем износу од досуђеног не би се остварио циљ и сврха накнаде, због чега су само делимично основани жалбени наводи тужене о погрешној примени материјалног права из члана 200 став 2 Закона о облигационим односима.

Стога је побијана пресуда у ставу првом изреке потврђена за износ од 200.000,00 динара на име накнаде за повреду права на приватност, као и износ од 100.000,00 динара за повреду части и угледа, којим износима је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, те је преиначена тако што је у преосталом делу тужбени захтев одбијен као неоснован, применом одредбе члана 200 и 277 став 1 Закона о облигационим односима и 232 Закона о парничном поступку.

Неосновано се наводима жалбе тужене оспорава правилност првостепене пресуде у смислу досуђивања накнаде тужиоцу, уз навод да је првостепени суд пропустио да утврди у чему се огледа повреда части и угледа тужиоца, те да се та

чињеница не може утврдити саслушањем двоје сведока ГГ, бабе тужиоца и ББ, законског заступника тужиоца. Наиме, током поступка тужена није приложила ни један доказ који би компромитовао углед тужиоца као једног петнаестогодишњака у његовој социјалној средини, није приложен доказ да је покретан било какав поступак против њега, дисциплински у школи и било који други поступак, што би указивало на то да је тужилац био социјално девијантан, односно да није био уобичајени петнаестогодишњак. С друге стране, искази сведока јесу доказно средство у складу са одредбама Закона о парничном поступку, те је првостепени суд околности од значаја за пресуђење правилно утврђивао и из исказа наведених сведока. Даље, част као скуп човекових врлина представља субјективну категорију која подразумева мишљење које појединац има о себи. Углед је мишљење које има ужа или шира средина о једној личности и представља објективну категорију. Код овог вида нематеријалне штете, штета се огледа у субјективном трпљењу срамоте, повреде части, угледа и слободе и одређених душевних болова, а које је евидентно тужилац трпео у конкретном случају због осуде средине. Стога су таква стања основ досуде накнаде ради прибављања пријатности, неког уживања, погодности или задовољштине ради сатисфакције и уколико је то могуће постављање равнотеже у поремећеном субјективном стању. Код оцено постојања душевног бола као првог услова за досуђивање нематеријалне штете, полази се од вредности повређеног добра и начина на који је повреда учињена. При томе се увек мора водити рачуна о принципу индивидуализације нематеријалне штете као додатном корективном критеријуму, имајући у виду посебна лична својства оштећеног.

Без утицаја су и жалбени наводи којима се истиче да је првостепени суд пропустио да примени одредбу члана 194 Законика о кривичном поступку. Наиме, првостепени суд је имао у виду све околности конкретног случаја, а пре свега чињеницу да је објављена неистинита информација, односно тужилац је окарактерисан као учинилац кривичног дела, а што није био ни према пријави оштећеног лица, дакле према информацијама којима је орган тужене располагао у време објављивања спорних навода, само је једно лице било наведено као извршилац. Стога, како се одредба члана 194 Законика о кривичном поступку односи на могућност органа поступка да путем јавног огласа објављеним у средствима јавног информисања позове лица која имају сазнања о учиниоцу и околностима догађаја да се јаве, те како тужилац евидентно није био у спорној мењачници, то околности конкретног случаја нису биле такве да оправдавају објављивање да су два мушкарца учиниоци кривичног дела разбојништва у покушају, а што је првостепени суд ценио када је извео закључак о постојању неистините информације лезионо подобне да се досуди накнада штете.

Неосновано је позивање тужене у жалби на интерес јавности стога што је орган тужене приликом објављивања информације био дужан да информацију пренесе и објави веродостојно, односно у конкретном случају је објављена неистинита информација, те су без утицаја и наводи жалбе да је МУП у свему поступао у складу са законом.

Према одредби члана 372. став 2. Закона о парничном поступку, у жалби се не могу истицати материјалноправни приговори. Тужена у жалби истиче приговор подељене одговорности који је материјалноправни приговор, а такав приговор тужена није истицала у поступку који је окончан пред првостепеним судом. У смислу одредбе члана 372. став 2. Закона о парничном поступку, исти приговор није дозвољен, те и није био разматран у жалбеном поступку.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 390, 394 став 1 тачка 4 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Делимичним преиначењем одлуке о основном захтеву, али и због неправилне примене одредбе члана 153 став 2 ЗПП, стекли су се услови и за преиначење одлуке о трошковима поступка, применом члана 153, 154 и 165 ЗПП, па су тужиоцу у оквиру опредељеног трошковника, признати трошкови поступка према вредности тужбеног захтева са којим је успео у спору у укупном износу од 92.250,00 динара и то на име састава тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 13.500,00 динара, на име заступања на три одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, приступа на једном неодржаном рочишту у износу од 11.250,00 динара, а све према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећој у време закључења главне расправе. На износ досуђених трошкова тужиоцу припада и право на законску затезну камату почев од стицања услова за извршност применом одредбе чл. 277 ЗОО.

Како је тужена са својом жалбом у другостепеном поступку успела у мањем делу а састав одговора на жалбу није нужан трошак, то Апелациони суд парничним странкама није признао право на накнаду трошкова другостепеног поступка, те је, применом члана 153 и 165 став 1 ЗПП, одлучено као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа-судија
Ивана Марковић Радојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић